

באותו בוקר הייתה לאבי פגישה אצל רופא ברובע זה. הוא נעצר יחד עם כל האחרים. אוטובוסים ממתנינים כדי להוביל את כל העצורים החדשים למחנה חדש שהוקם ב"זראנסי. DRANCY" ממש ברגע שאבי אמר לעלות לאוטובוס הוא נוקע את רגלו והשוטר שליז הפתח מונע ממנו לעלות ונותן לו להבין שכדאי לו להסתלק. לא ברור מדוע השוטר פעל כך בכל אופן זהו המזל.

מרגע זה החליט אבי לחיות במחבוא. היו לו שני מחסנים ומשרד גדול באזור "סנט אוון" אותם הוא הפך למגורים. כל ערב בתורנות, היינו מביאים לו אוכל. אימי הייתה בבית ויצאה לעיתים רחוקות ביותר.

מרסל ואני המשכנו ללכת לבית הספר. לעיתים קרובות עשיתי את הדרך חזרה הביתה ברגל. בחור מאותו אזור מגורים שלמד בבית ספר לבנים וסיים באותה שעה את לימודיו, היה מצטרף אלי. יום אחד הוא הציע לי להצטרף אליו לאסיפה של צעירים שהתקיימה אחר הצהריים בעליית גג ב. RUE DE L'ENTREPOT - ציפיתי לראות שם צעירים רבים, אבל היה שם רק עוד בחור אחד מבוגר ממנו. מהר מאוד הבנתי שמדובר באנשי מחתרת קומוניסטיים. היו אלה ראשוני ה FTP - ראשי תיבות של צלפים ופרטיזנים צרפתיים, ומיד קיבלתי את הצעתם. הם קיימו בצורה רצינית את כללי המשולש, הווה אומר, בכל תא היו 3 אנשים כאשר המבוגר שבהם הוא שהיה נותן את ההוראות. בהתחלה הכרתי רק את שני הצעירים הללו, אבל לעיתים בעקבות מעצרו של אחד מהם, היה צריך מישהו אחר להחליפו בתפקיד.

משימתי הראשונה הייתה לצאת עם הבחור (אני לא זוכרת את שמו) ולרשום על הקירות בגיר לבן או אדום סיסמאות כנגד הגרמנים ולמחוק, עד כמה שניתן היה, את כל הזוועות שנרשמו כנגד היהודים וכנגד הקומוניסטים.

היה עוצר ואסור היה לצאת מחצות ועד 6 לפנות בוקר. מיותר לציין בפניכם עד כמה קשה היה לי לעזוב את הבית כל כך מאוחר בלילה ובמיוחד להסתובב ברחובות. היום אתם בוודאי תחשבו, איזה שיגעון זה לסכן כך את החיים בעבור כמה גרפיטי אידיולוגיים, אבל בימים ההם כל פעולה, כל חבלה ולו הקטנה ביותר, הייתה בעלת חשיבות גדולה.

חורף 1941 - יום ראשון קבלתי משימה, לעלות על כנסיית ה"לב הקדוש SACRE COEUR" וכאשר האנשים יוצאים מהמיסה לזרוק עלונים - אלו היו דפים לבנים מודפסים באותיות גדולות ושחורות בגרמנית וצרפתית "תחי צרפת, הכו בכובש, צרפת תנצח". אותו בוקר היה קר, אני חושבת שרעדתי יותר מפחד מאשר מקור, אבל הייתי מאושרת שהצלחתי.

שלושתנו היינו מקיימים פגישה שבועית כדי לקבל הנחיות ופקודות. כנראה שאחד השכנים הלשין עלינו ובאחד המפגשים נעצרנו על ידי שני גרמנים. לאחר חיפוש שערכו בחדר ולא מצאו דבר, הם התחילו בחיפוש על גופינו. על שני הגברים נמצאו עלוני תעמולה ואילו עלי שום דבר אבל הייתי חייבת להתלוות אליהם. העלו אותנו על רכב פרטי מדגם סיטרוואן טרקסיון, תחילה שני הגברים ואני אחריהם. למזלי לבשתי מעיל עבה שנתפר מבד צבאי והיה בצבע חום. המעיל שלי נתפס בדלת הרכב והגרמנים לא הבחינו בכך. ראש ה"תא" שלי שישב לצידי הבחין במעיל שנתפס ובסיבוב הראשון שהרכב ביצע, הוא נתן לי מכה חזקה ואני נזרקתי מחוץ למכונית. אף פעם לא הבנתי למה הגרמנים לא חיפשו אחרי. למזלי כבר החשיך (היה חורף) הברך שלי נפצעה ודיממה וכל גופי כאב, היה לי קשה ללכת ופחדתי שיבחינו בי. הלכתי לביתו של חבר ילדות של אבי, אדון שטרסמן, הוא היה נשוי לגרמניה לא יהודית. אדם זה צריך היה להיות האפוסטרופוס של מרסל ושלי במידה והורי היו נעצרים. הם טיפלו בפצע ולאחר מנוחה קצרה גברת שטרסמן ליוותה אותי לביתי. בני משפחתי לא ידעו על פעילותי במחתרת ולכן היה עלי להמציא לאימי סיפור - תירוץ לפגיעתי. שני הבחורים שעל גופם נמצאו עלוני תעמולה ואשר